

DOI TERMENI GENERICI DIN CÂMPUL LEXICO-SEMANTIC AL PĂDURII: CODRU ȘI CRÂNG

Ana-Maria BOTNARU
Universitatea „Spiru Haret”, București

Diverse dicționare, glosare și lexicoane regionale¹ înregistrează termenul **codru** cu unul sau mai multe din următoarele sensuri²: **1.** „suprafață acoperită cu vegetație, cu copaci de diverse soiuri”, termen înregistrat în toate județele țării; **2.** (Ab³, Ag, Ar, Bc, Br, Bt, Bv, Bz, Cs, Cț, Cv, Db, Dj, Gj, Gl, Hd, If, Il, Mh, Mm, Nț, Ot, Ph, Sv, Tl, Tr, Vl, Vs) „pădure deasă, întunecoasă, cu arbori de diferite soiuri”; **3.** (Dijir - Bh; Codlea - Bv) „pădure tânără”; **4.** „regiune de păduri mari și dese, regiune de dealuri mari sau munți acoperiți cu păduri bătrâne, regiuni de păduri crescute spontan, pădure mare, înaltă, netăiată niciodată, fără poieni”; **5.** „regiune întinsă, acoperită cu păduri bătrâne, mari și dese, indiferent de esență”; **6.** „pădure care crește pe munți, nu la șes”.

În vechime, teritoriul locuit de români era aproape în întregime acoperit de „codri de pădure”: nu doar la munte și la deal, ci chiar și la câmpie – de la Tisa până la Dunăre.

Numeroase documente istorice⁴ (hărți, acte, cronici, scrieri ale călătorilor străini) conțin diverse referiri la codri. Din timpul conlocuirii daco-romanilor cu slavii datează denumirile *Vlașca* și *Vlășia*. Dacă în privința topicului *Vlașca* nu sunt controverse, el însemnând „țara românilor”, numele *Vlășia* a fost interpretat fie ca provenind din „vlah” (= „romanic”, „român”), fie prin cuvântul slav „vles” (= „la pădure”). Este o denumire foarte veche, prezentă în Țara Românească și cunoscută pe întreg teritoriul locuit de români. Mai târziu, pădurea aflată la nord de București a primit numele de *Codrul Vlășiei*.

În Moldova, *Codrul Tigheciului* este menționat pentru prima oară în 1532; Miron Costin în *Letopisețul* său și Dimitrie Cantemir în *Descriptio Moldaviae* oferă descrieri ale acestuia. Un document din 1536, din timpul domniei lui Petru Rareș, menționează *Codrul cel Mare*. Despre *Codrii Orheiului* există o mărturie din 1587. *Codrii Căpoteștilor*, situați la vest de Iași, sunt pomeniți de Miron Costin în *Letopisețul* său, în legătură cu o năvălire a tătarilor și cazacilor, la 1561. Tot în Moldova, *Codrul Ghenghii*, *Codrul Hârlăului* și *Codrul Iașilor*. În *Letopisețul* lui, Ion Neculce povestește fuga boierilor, la 1681, în *Codrul Herței*.

În Țara Românească, în a doua jumătate a veacului al XVII-lea, documentele menționează *Codrii Grozăveștilor*, *Cotrocenilor* și *Lupeștilor*. Însuși numele de *Transilvania* (= „țara de dincolo de păduri”) este grăitor pentru discuția noastră. Călătorii străini care au străbătut Transilvania au remarcat mulțimea, vastitatea și calitatea extraordinară a pădurilor de aici. Iată mărturia italianului Giovanni

Antonio Magini: „[Transilvania] are codri mari și păduri nesfârșite” (*Geografia cioé Descrittione Universale della Terra*, Veneția, 1598).

Definiția lexicografică a cuvântului „codru” este mai cuprinzătoare și mai precisă decât a multor alți termeni care denumesc pădurea. Iată o listă a elementelor care o compun:

- **dimensiunea:** mare, întinsă;
- **forma:** mai mult sau mai puțin pătrată (distanțiere valabilă în limba veche);
- **densitatea:** deasă, fără poieni;
- **vârsta:** bătrână, seculară;
- **esența:** cu copaci de diverse soiuri;
- **localizarea:** crește pe dealuri mari sau munți.

În lucrările lexicografice menționate anterior, am identificat următoarele sensuri ale cuvântului „codru”: **1.** parte, bucată; **2.** bucată de pământ; **3.** pădure; **4.** (învechit) munte. Cu aceste sensuri, el există și în dialectele sud-dunărene (aromân, meglenoromân și istroromân).

Etimologia lui „codru” este mult discutată și disputată, fiind avansate două ipoteze: din latină sau din substrat. Candrea și Densusianu propun forma neatestată *quodrum, din latina populară, refăcută din *quadrum* – „bucată, parte”. Deși etimologia este latină, trecerea **a > o** nu a putut fi explicată, ea fiind specifică substratului (Gr. Brâncuș). Ipoteza substratului are ca argument forte comparația cu albaneza: alb. *kodër, kodrë* înseamnă „colină, înălțime”. Sensul din substrat ar fi „înălțime împădurită”, fapt plauzibil dacă avem în vedere rolul jucat de munții împăduriți în existența și supraviețuirea populației din aceste zone.

Comparația cu dialectele sud-dunărene este semnificativă și susține ipoteza substratului: în dialectul meglenoromân, „codru” înseamnă „loc în mijlocul unui sat, unde oamenii se adună la sfat”, în aromână – „suprafața unui sat, pădure, munte”. În plus, *Dicționarul Academiei* precizează că în dialectul istroromân „codru” înseamnă „munte”. Menționăm că și în dacoromână apare același sens, în textele vechi, dar și dialectal. Pentru tranziția sensurilor sunt avansate două explicații: codru = „bucată, parte” > „codru de pădure” > „pădure”⁵ sau codru = „munte” > „munte acoperit cu păduri” > „pădure mare și deasă”⁶.

Importanța codrului de-a lungul istoriei în viața românilor este reflectată și de numeroase **toponime**⁷: *Codru* (Bh, Hd, Sv), *Codrișoru* (Bh), *Codreanu* (Bc), *Codreni* (Bt, If, Vs), *Codrești* (Vl, Vr), *Codru Butesii* (Mm), *Capu Codrului* (Sv), *Băița de sub Codru* (Mm), *Codrețul*, *Codrul Cucului*, *Codrul de Jos*, *Codrul de Sus*, *Codreanca*, *Codreasa*, *Valea Codrului* (Bc), *Valea Mare de Codru* (Bh), *Dumbrăvița de Codru* (Bh); **antroponime**⁸: de la numele scriitorului *Codru Drăgușanu* până la prenumele *Codruț*, *Codruța*, destul de răspândite astăzi; apoi, câteva nume de familie: *Codre*, *Codrea*, *Codreanu*, *Codrescu*, *Codreș*, *Codret*, *Codrici*, *Codricel*, *Codrin*, *Codru*, *Codruș*, *Codruț*; porecle și supranume: *Codrean*, *Codreanu*, *Codreanul*, *Codreascu*, *Codru*.

Frazeologia și paremiologia alcătuiesc un solid edificiu istoric-sapiential și psiho-afectiv în jurul acestui cuvânt. Iată câteva exemple de **expresii, locuțiuni și proverbe**⁹: *cât frunza codrului* (= foarte mulți, multe), *a fura ca-n codru* (= a fura

mult și fără teamă), *a mânca ca-n codru* (= a mânca cât și ce pofteste), *a i se închide cuiva calea în codru* (= a fi silit să renunțe la ceva), *a țipa (a striga, a urla) ca în codru* (= a striga foarte tare și fără a ține seamă de nimic), *voinic de codru*, *voinicul codrului* (= haiduc), *a lua calea codrului* (= a deveni haiduc), *a visa codri verzi* (= a face planuri nerealiste), *codru-i frate cu românul*, *viul codrului*¹⁰ (= adâncul, inima codrului).

În familia lexicală a cuvântului „codru” (*codrean*, *codresc*, *codrește*, *codreț*, *a codri*, *codriș* etc.), diminutivele ocupă un loc important atât sub raport numeric cât și prin varietatea sufixelor implicate (*codruț*, *codruleț*, *codricel*, *codrișor*), acest fapt marcând legătura afectivă între vorbitori și codru – perceput ca spațiu vital, refugiu, realitate economică complexă, topos mitologic, folcloric și cultural.

O direcție importantă de cercetare o reprezintă geografia lingvistică. Vom analiza în continuare harta 403 din ALRR - *Muntenia și Dobrogea*, unde sunt cartografiate răspunsurile subiecților la întrebarea [1290] „*Cunoașteți vorba codru? La ce ziceți codru?*”.

În Muntenia, „codru” înseamnă „pădure”; acest sens este generalizat. Sensul de „bucată” este înregistrat în puține puncte de anchetă [°821 – „crod de săpun”, °830 – „un codru dă pâine, dă mămăligă”, °844 – „un crod dă pâine”].

Forma „codru”, cu pluralul (masculin) „codri”, este răspândită în întreaga regiune, formând numeroase arii lingvistice. Apar însă și unele forme paralele: pluralul (neutru) „codruri” [°714, °731, °747, °784, °804 etc] este destul de răspândit, fiind înregistrat atât în nord, cât și în centru și în sud. Există și forme obținute prin metateză „crod, crozi” [°812] sau „cruod, cruozi” [°795], probabil prin analogie cu termeni ca „plod, plozi”, „boz, bozi”.

Încercând să explice semnificația cuvântului, unii subiecți semnaleză sinonimia perfectă între „codru” și „pădure”: „codru sau pădure, îi la fel” [°671, °672], „codru sau pădure îi tot una” [°687], „codru tot la pădure să zice” [°827], „a înfrunzit codru, adică pădurea” [°673], „am luat-o la codru, la pădure” [°682].

Dintre cele șase elemente distinctive care alcătuiesc definiția lexicografică a termenului (vezi *supra*), subiecții menționează în răspunsurile lor următoarele:

• **dimensiunea:** „pădure mare” [°676, °680, °685, °718, °857], „pădure întinsă” [°688, °706, °712], „pădure lungă” [°831], „pădure mai mare” [°709], „pădure masivă” [°697]

• **densitatea:** „pădure mare și deasă” [°684], „pădure deasă, mai tânără” [°704], „pădure stufită, deasă” [°807]

• **vârsta:** „pădure bătrână” [°675, °677, °679, °695, °699], „pădure de peste 100 ani” [°708], „pădure veche” [°741]; răspunsurile care fac referire la „pădure tânără” sunt rare și izolate - „codru-i tot o pădure, da mai deasă și mai tânără” [°727], „pădurea deasă, mai tânără” [°704], ele reprezentând mai degrabă o excepție.

• **localizarea:** „numa la munte se zice codru” [°835], „păduri pân munți” [°853], „păduri dă munti” [°867]

Această preferință marcată a vorbitorilor pentru „codru = *pădure mare* și / sau *pădure bătrână*, situată *pe munți*” corespunde unei realități istorice

multiseculare, al cărei ecou persistă în „memoria lingvistică” a comunităților și a indivizilor. Definițiile cele mai cuprinzătoare le dau subiecții anchetați la punctul [°826] – „o pădure mai mare, mai deasă, mai bătrână” și [°710] – „pădure multă, deasă și întinsă”.

Referirile la formă și esență, deși prezente în definițiile lexicografice înregistrate în anumite dicționare, nu apar deloc în răspunsurile înregistrate de *ALRR - Muntenia și Dobrogea*.

Apar în schimb unii determinanți referitori la percepția vizuală a codrului: „pădure înverzită” [°683], „codru verde” [°700], „pădure verde” [°756], ba chiar „pădure frumoasă” [°719].

Unii subiecți suprapun în explicația lor „codru” și „pădure”, reconstituind astfel etimologia cuvântului: „codru dă pădure” [°690, °694, °821, °840]. În unele puncte de anchetă apare construcția inversă: „pădure de codru” [°693].

În Dobrogea, sensul cel mai răspândit al cuvântului „codru” este acela de „bucată”. Două sintagme revin insistent în explicațiile subiecților: „codru de pâine”, „codru de mămligă” [°871, °873, °884, °885, °886, °895], dar și „codru de săpun” [°896]. În schimb, sensul de „pădure” apare sporadic – „a fugit în codru, adică în pădure” [°877].

Faptul că sensul lui *codru* este simțit ca fiind diferit de *pădure* și cumva îndepărtat sugerează că termenul a intrat în vocabularul pasiv și este resimțit ca arhaic. De aici, importanța sa extraordinară în limbajul poetic, mai ales în cel eminescian:

„Vino-n **codru** la izvorul
Care tremură pe prund.”¹¹

„Iar izvorul prins de vrajă
Răsărea, sunând în valuri –
Sus în **codrii** de pe dealuri
Luna blândă ține strajă.”¹²

„Adormind în armonia
Codrului bătut de gânduri,
Flori de tei asupra noastră
Or să cadă rânduri-rânduri.”¹³

*

Dicționarele¹⁴ îl înregistrează pe „crâng” cu următoarea definiție: **1.** „suprafață acoperită cu vegetație, cu copaci de diverse soiuri” termen înregistrat în toate județele țării; **2.** (Corbișori - Ag; Leorda - Bt; Pârscov - Bz; Iancu Jianu - Ct; Malu cu Flori - Db; Boroșteni, Hobița - Gj; Galați - Gl; Joița - If; Arginești, Balotești - Mh; Podenii Noi - Ph; M. Kogălniceanu - Tl; Orbeasca, Perii Broșteni - Tr; Stănculești - Vl; Ivănești - Vs) „pădure tânără” (crescută de la sine sau plantată); **3.** (Fețeni - Db; Ostroveni, Piscu Sadovei - Dj; Ghimpețeni, Valea Mare, Văleni - Ot; Băbăița - Tr) „pădure deasă, întunecoasă, cu arbori de diferite soiuri”;

4. inițial, „pădure de forma unui cerc” (în opoziție cu codrul – „pădure întinsă, mai mult sau mai puțin pătrată”); astăzi, „pădure tânără sau mică, o pădure deasă de aluni, frași, frasinii mici; loc acoperit cu copăcei mici, cu tufe; pădure tânără, cu tufăriș; pădure de câmpie, crescută din lăstare, având o vârstă de cel mult 40 de ani”.

Toate sursele (DA, CADE, DEX) concordă în privința etimologiei: „crâng” vine din slava veche, unde *kronġŭ* însemna „cerc”. Așa se explică distincția semantică, funcțională în limba veche, între „c o d r u = pădure mai mult sau mai puțin pătrată” și „c r â n g = pădure în formă de cerc”. Atât termenul moștenit din latină, cât și cel împrumutat din slavă au păstrat inițial referirea la **forma** locului împădurit, distincție semantică ce s-a pierdut ulterior, devenind operantă o alta, aceea referitoare la vârstă: „c o d r u = pădure bătrână”, „c r â n g = pădure tânără”.

Vom comenta în continuare harta 404 din *ALRR - Muntenia și Dobrogea*, întrebarea [1291] „*Cunoașteți vorba crâng? La ce ziceți crâng?*”.

Forma „crâng”, cu pluralul „crânguri”, este înregistrată pe întreg teritoriul anchetat. Izolat, apare singularul „crând” [°819] și pluralul „crânge” [°719, °780, °844]. Un respondent oferă ca răspuns alternativ diminutivul „crânguleț, -lețe” [°764], altul – un foarte interesant substantiv colectiv: „crângăriș” [°782], construit prin analogie cu „frunziș”, „lăstăriș”, „desiș”.

În privința sensului, răspunsurile celor anchetați sunt foarte diverse. Numeroși subiecți semnaleză sinonimia între „crâng” și „pădure”, fără nicio precizare suplimentară [°778, °829, °859, °861, °862, °866, °869] - mai ales în zona sudică a Munteniei și în Dobrogea.

Alte răspunsuri diferă semnificativ de definițiile înregistrate în dicționare: „crâng” = **a)** „sat” [°717]; **b)** „poiană în pădure” [°849]; **c)** „parc” [°837]; **d)** „câmp cultivat” [°842]. Există unele răspunsuri extrem de interesante, chiar dacă ele sunt izolate: **1.** referiri – explicite sau implicite – la speciile de copaci din care este alcătuit crângul – „pădure de șleau” [°711], „sălcioșuri” [°706], „sălcii, plopi, loc frumos, cu iarbă bună” [°719]; „pădure frumoasă de salcâmi, plopi, brazi...” [°794]; **2.** referiri la localizare: „pădure de câmp, nu de baltă” [°835] (spre deosebire de „luncă” – n.m., A-MB) sau, dimpotrivă, „pădurice pe lângă ape” [°841].

În partea centrală și sudică a Munteniei, răspunsul cel mai frecvent asimilează crângul cu o „pădurice” [°682, °695, °703], referirea implicită fiind dublă: atât la întindere cât și la vârstă.

Pentru a sublinia ideea de „mic”, unii dintre subiecți construiesc o dublă determinare – substantivală (diminutiv) și adjectivală: „o pădurice mică” [°761, °768, °819, °830, °856]. Iar noțiunea de „mic” nu se referă doar la suprafața împădurită, ci și la statura arborilor – „pădure mărunță” [°680, °718, °744, °815, °840]. Probabil prin analogie cu expresia „codru de pădure”, întâlnim și aici sintagma „crâng dă pădure” [°690], dar și „inversa” ei – „pădure de crâng” [°693].

Când fac diferența între „crâng” și „pădure”, vorbitorii au în vedere **întinderea** („pădure mică” [°679, °818, °896]) **vârsta** („pădure tânără” [°854]) și **densitatea** locului împădurit (pădure „rară” [°674, °687] sau, dimpotrivă „mai

deasă” [°702, °718, °877], „stufoasă” [°671]), cele mai multe răspunsuri alăturând două dintre cele trei caracteristici menționate de noi: „pădure mică și stufoasă” [°671], „pădure mică, tânără” [°677, °685], „pădure tânără și rară” [°687], „pădure deasă și mărunță” [°718] etc.

Analizând harta 404 din *ALRR - Muntenia și Dobrogea* și însumând explicațiile date de subiecți, rezultă următoarea serie sinonimică: CRÂNG = *pădure, pădurice, poiană, lăstăriș, desiș, rediș, hățiș, mărăciniș, zăvoi, crângăriș, lăstari, stufiș, tufiș (des), tufăriș*.

Cuvântul „crâng” a pătruns masiv și în toponimie și antroponimie. Câteva exemple de toponime: *Crâng* (Bz, Vs), *Sub Crâng* (Cs), *Crângu* (Cț, If, Ph, Tr, Vl), *Crângu Nou* (Vs), *Crângu Orli* (Vl), *Crângu Sihlea* (Vr), *Crânguri* (If), *Crângurile* (Ph), *Crângurile de Jos / de Sus* (Db), *Crângenii* (Gl, Tr), *Crângași* (Db, Buc), *Valea Crângului* (Ph).

Antroponime – nume de familie: *Crâng, Crângan, Crângu, Crângaru, Crângașu, Crângău, Crângeanu, Crânghea, Crânghea, Crângoiu, Crânguleanu, Crângulescu, Crângureanu, Crânguș* (de la „crânguș” – un diminutiv, absent din dicționare, al lui „crâng”), *Crânguși, Crângotă*.

Termenul are o anumită încărcătură sapiențială, fiind înregistrat în câteva expresii și locuțiuni: *a face crângu poiană* (= a fugi foarte repede), *a bate crângu să sară iepurii* (= a se strădui să afle ceva), *a lua crângul în cap* (= a fugi repede, de frică), *tocmeala în târg și ursul în crâng* (= calcule anticipate fără teme).

Crângul este o prezență constantă în imaginarul și în limbajul eminescian:

„*Palmii risipiți în crânguri auriți de-a lunei rază
Nalță zveltele lor trunchiuri.*”¹⁵

„*Floare de crâng,
Astfel viețele și tinerețile
Trec și se stâng...*”¹⁶

NOTE

¹ Bolocan, Entopic; Bulgăr 1960, 1967; CADE 1931; Porucic, 1931; Eremia, 2006.

² Prezentăm aici numai sensurile care au legătură cu terminologia pădurii.

³ Abrevierile notate între paranteze reprezintă denumirile județelor din România (Ab = Alba, Ag = Argeș, Ar = Arad, Bc = Bacău, Bh = Bihor, Bn = Bistrița-Năsăud, Br = Brăila, Bt = Botoșani, Bv = Brașov, Bz = Buzău, Cj = Cluj, Cs = Caraș-Severin, Cț = Constanța, Cv = Covasna, Db = Dâmbovița, Dj = Dolj, Gj = Gorj, Gl = Galați, Hd = Hunedoara, Hg = Harghita, If = Ilfov, Il = Ialomița, Iș = Iași, Mh = Mehedinți, Mm = Maramureș, Mș = Mureș, Nț = Neamț, Ot = Olt, Ph = Prahova, Sb = Sibiu, Sj = Sălaj, Sm = Satu-Mare, Sv = Suceava, Tl = Tulcea, Tm = Timiș, Tr = Teleorman, Vl = Vâlcea, Vr = Vrancea, Vs = Vaslui).

⁴ Cf. Giurescu, 1975: 64-85.

⁵ Cf. CDDE 2003.

⁶ Cf. Șăineanu, 1887.

⁷ Pentru **toponime**, am folosit următoarele surse: Bolocan, 2002 și Județele, 1972.

⁸ Pentru **antroponime**, am folosit următoarele surse: Iordan, 1983 și Constantinescu, 1963.

⁹ Pentru **expresii, locuțiuni și proverbe**, am folosit următoarele surse: Breban, 1969 și Dobrescu, 1997.

¹⁰ Cf. Udrescu, 1967: 276.

¹¹ *Opere I*: 75 / 1.

¹² *Opere I*: 103 / 19.

¹³ *Opere I*: 75 / 22.

¹⁴ Vezi nota 1.

¹⁵ *Opere I*: 44 / 22.

¹⁶ *Opere IV*: 378 / 21.

BIBLIOGRAFIE

- * * * *Dicționarul limbii române*, Academia Română, București, 1913-1949. Serie nouă. Academia RSR, București, 1965 și urm. (*Dicționarul Academiei*)
- * * * *Județele României Socialiste*, ediția II-a, București, Editura Politică, 1972. (Județele, 1972)
- Bolocan, Gheorghe, *Dicționar invers al numelor de localități din România*, Craiova, Editura Universitaria, 2002. (Bolocan, 2002)
- Bolocan, Gheorghe, Șodolescu-Silvestru, Elena, Toma, Ion, *Dicționarul entopic al limbii române* (manuscris; literele A, B, C, D, E, F, G, H, I, Î, J). (Bolocan, Entopic)
- Breban, Vasile, Bulgăr, Gheorghe, *Dicționar de expresii și locuțiuni românești*, București, Editura Științifică, 1969. (Breban, 1969)
- Bulgăr Gheorghe, *Lexic regional*, București, vol. I, Editura Academiei RPR, 1960; vol. II, Editura Științifică, 1967. (Bulgăr, 1960, 1967)
- Candrea, Ioan-Aurel, Adamescu, Gheorghe, *Dicționarul enciclopedic ilustrat Cartea Românească*, București, Editura Cartea Românească, 1931. (CADE 1931)
- Candrea, Ioan-Aurel, Densusianu, Ovid, *Dicționarul etimologic al limbii române (elementele latine)*, București & Pitești, Editura Paralela 45, 2003. (CDDE 2003)
- Constantinescu, N. A., *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei RSR, 1963. (Constantinescu, 1963)
- Dobrescu, Alexandru, *Dicționar de expresii și locuțiuni românești*, București, Mydo Center, 1997. (Dobrescu, 1997)
- Eminescu, Mihai, *Opere*, ediție critică îngrijită de Perpessicius, vol. I (poezii tipărite în timpul vieții), 1939 (*Opere I*), și vol. IV (poezii postume), 1952 (*Opere IV*)
- Eremia, Anatol, *Dicționar explicativ și etimologic de termeni geografici*, Chișinău, Întreprinderea Editorial-Poligrafică „Știința”, 2006. (Eremia, 2006)
- Giurescu, Constantin C., *Istoria pădurii românești*, București, Editura Ceres, 1975. (Giurescu, 1975)
- Iordan, Iorgu, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983. (Iordan, 1983)
- Porucic, Teodor, *Lexiconul termenilor entopici din limba română în Basarabia*, Chișinău, 1931. (Porucic, 1931)
- Șăineanu, Lazăr, *Încercare asupra semasiologiei limbei române*, București, Tipografia Academiei Române, 1887. (Șăineanu, 1887)

Udrescu, D., *Glosar regional Argeș*, București, Editura Academiei RSR, 1967.
(Udrescu, 1967)

ABSTRACT

The article presents the linguistic and extra-linguistic monograph of two very important terms (CODRU and CRANG) which belong to the lexico-semantic field of forest. We review the plethora of meanings registered in various lexicographic papers and linguistic atlases; we also specify the area of the two terms, the etymology and evolution of meanings, their extensions in toponymy, anthroponymy, phraseology and paremiology. Not least, we trace the occurrence of the two terms in Mihai Eminescu's poetry.

Key words: the lexico-semantic field of forest, forest, grove